

Az Úr által vezetett élet

Radu Gavrilut

Elhangzott: 2020. július 29-én, Nagyváradon

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

A héten elgondolkodtam azon, milyen sorrendben találhatóak az események a Máté evangéliumában. Közben a hitélet szempontjából nagyon mély, lényeges és fontos dolgok is le vannak írva. Három kicsúcsosodó dolgot láttam meg, amelyek jellemzik a Máté evangéliumát. Az első az 5. 6. 7., a második a 13. és az utolsó a 24. és 25. fejezetekben van.

Ma viszont a János evangéliuma jutott eszembe, amikor az Úr Jézus közvetlenül a megfeszítése, földi futásának befejezése előtt, az élete végén beszél. Ekkor a hitélettel kapcsolatban nagyon fontos dolgokat hagyott meg. Ha elolvassátok a 13. 14. 15. 16. és 17. fejezeteket, azokban az Úr Jézus olyan dolgokról beszél és kihangsúlyoz, amelyeket nem szabad elfelejteni. Ezek közül az egyik az, amikor elmondja a tanítványoknak, hogy szükséges, hogy én elmenjek, mert ha én nem megyek el, nem jön el a Vigasztaló. Sokan felteszik maguknak a kérdést: Miért jött a Szent Szellem? Mi az Ő szerepe? Mit akar Ő munkálni?

Ha az Ószövetséget olvassuk, láthatjuk például azt, hogy Dávidot hogyan vezette az Úr. Dávid minden lépésében megkérdezte az Urat: Kell mennem? Hová menjek? - és az Úr válaszolt neki. Miután eljött a Szent Szellem, megtörtént az, amit az Úr mondott, hogy: a Szent Szellem nemcsak veletek lesz, hanem bennetek lesz. Ő itt van bennünk: nem hagylak titeket árván. A Szent Szellem eljött, hogy bennünk lakozzon és velünk legyen.

Mikor egy gyermek megszületik, kinyitja a szemeit, eszik, sír és végül elkezd látni. De ez a gyermek nincs tudatában annak, ami körülötte zajlik. Van élete, látszanak testének mozgásai, a kezei és a szemei, hall is, de nincs ezeknek tudatában. Egy adott pillanatban ez az újszülött elkezd a tekintetét rászögezni a tárgyakra. Kezd tudatos személylőé válni. Nézelődik, és figyel bizonyos dolgokat, amelyek azelőtt is ott voltak, de ő nem látta azokat. Éppen ilyen a hitélet is.

Mi a bizonyítéka egy Szellem által vezetett életnek? Nem csak annyi, amint az Ószövetségben volt, hogy tudod, hogy merre menj, vagy merre ne menj. A hitélet ennél sokkal több. Bárhol nőtünk is fel, nagyon sok dolgot hoztunk onnan magunkkal (keresztény családból, egy bizonyos gyülekezetből). Vannak olyan személyek, akik nagyon törvénykezőek. A dolgokat kívülről nézik. Az Úr azt mondta Sámuelnek is: az Úr a szívet nézi, nem azt, ami a szem előtt van. Az Úr által vezetett élet nagyon más. Nem olyan, mint amilyen én is voltam a hitéletem kezdetén és így imádkoztam: Uram, hova menjek, a temesvári vagy a kolozsvári egyetemre? Imádkoztam ezért, és az Úr megmutatta. Ezután már azt képzelhettem volna, hogy tapasztalt vagyok az Úr akaratának ismeretében. Az a tény, hogy tudod hová menj, csak egy kicsi része annak, amit egy Isten Szelleme által vezetett élet jelent. Tehát, mi jövünk valahonnan, és tudjuk, hogy ott hogyan gondolkodtak, hogyan jártak el. Nagyon nehezen szabadulunk meg ettől a gondolkozásmódtól. Az Isten Szelleme által vezetett élet olyan, amit az Úr formál és alakít. El kell jutnod oda, hogy formálható legyél és megváltozzál. Sokszor beszéltem arról, hogyan gondolkodtam, amikor fiatal voltam. Meghatározó volt az életemben az, ahonnan jöttem, amit a kezdetekkor hallottam. Most tudom, mi történt az életemben, és hogyan mutatott meg az Úr bizonyos dolgokat, hogy azokat másképpen lássam. Sokan le vannak ragadva a dolgok egy bizonyos értelmezésében, és egyesek nem is tudnak megszabadulni azoktól a gondolkozásmódoktól.

Az Úr azt akarja, hogy tudjunk megváltozni. Ha Ő általa vagyunk vezetve és Ő irányítja az

életünket, radikális, drasztikus változások lesznek az elménkben, és akkor ezektől a fix pontoktól, ezektől a tanításoktól, amelyekhez kötöttünk, amelyek a mi elménkben megragadtak, szabadok leszünk. Teljesen megszabadulva minden rabságból, mert végülis ez is rabság. Értsük meg, hogy a hitéletben van valami, ami egyáltalán nem statikus, valami, ami állandó mozgásban van. Tehát nem lehet megállni. Sparks így mondja: szomorú lenne, ha a hitéletben a tévedések, bukások és egyéb dolgok miatt egyszer azt mondanánk: én feladom, ez nem nekem való.

A hitélet egy olyan élet, ahogy Pál mondja a börtönben élete végén: „...hogyan megismerjem Őt... Célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” Tehát valami sokkal több. Minden megváltozik. Soha nem fog megváltozni a réz-oltár, az mindig réz-oltár marad. A medencének ugyanaz lesz a rendeltetése. A szent hely tárgyainak ugyanaz lesz a rendeltetése, de a mi látásmódunk változni fog. Jobban meg fogjuk érteni, tisztábban fogjuk látni a szellemi dolgok jelentését. Tudatosabban látjuk az életünkben történő dolgokat, nem úgy, mint egy csecsemő, aki legelőször csak rászögezi a tekintetét egy tárgyra. Nem lehet elmondani, mit is jelent a hitélet. Ha az Úr irányítja az életünket, radikális változásokon fogunk keresztül menni. Megtörténhet, hogy egy adott pillanatban egyedül találod magad, és azt látod, hogy sokan nem értik azt, amit az Úr a te életedben akar munkálni.

Miután az Úrhoz tértem, meg voltam győződve arról, hogy az embernek nincs szabad akarata, és Isten azt tesz, amit akar. Ha Ő akarja, tesz valamit, ha nem akarja, akkor nem tesz, és az embernek semmi felelőssége nincs. Nem mondtam ezt, de így hittem, és természetesen ez a gondolkozásmód hatással volt az életemre és azokra, akik velem voltak. De az Úr irgalmas volt hozzám, és amikor az Úr megérintette a szemeimet, hogy lássak, akkor megértettem azt, ami az Igében van, hogy az Úr Jézus amikor a hazájában volt, nem tudott csodákat tenni, mert az ottaniak hitetlenek voltak. Az Úrnál nincs olyan, hogy Ő ne tudna valamit is megtenni, hanem ott Ő úgy akart eljárni, hogy az élet, a munkálat velük együtt, az ő közreműködésükkel történjen. Nem értettem ezt, de egy nap az Úr kinyitotta a szemeimet, hogy láthassak. És első alkalommal láttam azt, hogy Ő azt akarja, hogy minden ember eljusson az igazság megismerésére, hogy eljusson a megváltásra, de ahhoz, hogy ez a dolog megvalósuljon, nekünk kell imádkoznunk, könyörögnünk, közbenjárunk minden emberért.

Tehát nemcsak annyi a hívő élet, hogy az Úr ide vagy oda akar vezetni bennünket – ez is nagyon fontos. Hasonlóan fontos az is, hogy Ő a szűklátókörű, saját gondolataikban rekedt embereket ki akarja szabadítani, hogy legyenek készek elfogadni bármely érintését az életükben. Elképzelhetjük, hogy mekkora forradalom lesz egy ember életében, amikor az Úr megérinti és tudatára ébred annak, hogy azt kell tennie, amit az Úr mond. Amikor ezt a dolgot valaki megérti, akkor senki másra nem tekint, csak az Úrra, és azt teszi, amit tennie kell. Tehát az Úr által vezetett élet egy olyan élet, amely megszabadít a rabságból.

Sok ilyen helyzeten mentem keresztül, és láttam hogyan munkálkodik az Úr. Találkoztam olyan személyekkel, akik az ő gondolkozásmódjukban le vannak ragadva, és életük végéig fix elképzeléseikben maradnak. De találkoztam olyan tanítással is, hogy minden az elhívástól függ: ha az Úr elhívott, Ő mindent megtesz azért, hogy véghezvigye az Ő elhívását. De ez a dolog ellentmond a Bibliának, mert azt mondja, hogy a farizeusok és az írástudók megghiúsították Isten tervét az ő életükre nézve. Az Úr Jézus elhívta az embereket, a tanítványokat: jöjjetek én utánam. És ők azt mondták: Engedd, hogy előbb ezt és ezt tegyem - és nem követték Őt. A földi élettel kapcsolatos dolgokat fontosabbnak találták, mint az Úr követését. Szabadoknak kell lennünk minden olyan tanítástól és elképzeléstől, amely megkötöz, és amitől nem látjuk Isten tervét.

A másik dolog, amit szeretnék megemlíteni az, hogy amikor Dávid a pusztában volt, sok helyre betört, sok harcot vívott, ment egyik helyről a másikra. Nem olvassuk, hogy megkérdezte volna az Urat. Jött és ment. Nagyon sok helyzet van a mindennapi életben, amikor az Úr azt várja, hogy elindulj

és tedd a dolgodat. De ezt nem tudod tenni, ha nincs átadott életed, és az Úr nem formálhatott téged. Ha az Úr nem vette kezelésbe az akaratunkat, akkor nagyon nehéz megtenni ezt a dolgot.

Látjuk Mózeszt is. Isten elhívta. A pusztai negyven év alatt sok helyzeten ment keresztül. Az Úr foglalkozott vele. Mikor az Úr el akar küldeni valahová, előtte minden szempontból Őneki kell kezébe vennie az akaratunkat. Összetört emberré kell válnunk. Amikor összetört ember vagy, akkor tud az Úr vezetni. Nemrégén egy testvér megkérdezte tőlem, hogyan mentem el Margittáról, volt-e valamilyen speciális vezetésem. Azt mondtam: az Úrral jártam, sokat hibáztam, voltak bukásaim is, de féltem az Urat, megvolt bennem az Úr iránti tisztelet. Az Úr úgy vezette a körülményeket, hogy egy adott pillanatban tudtam, hogy el kell költöznünk Nagyváradra. Nem olvastam ezzel kapcsolatosan igeverset a Bibliából, amely azt mondta volna, hogy el kell mennem Váradra. Az sem volt, hogy az Úr nagyon világosan mondta volna nekem: Nagyváradra kell menned. Egyszerűen a bensőmben az évek folyamán egyre világosabb lett, hogy ezt kell tennem. Felkeltem, elmentem. Nyugalmam és békességem volt, tudtam, hogy ez az Úr akarata, és sosem kételkedtem e dolog felől.

Szükségünk van az Úrtól való ítélőképességre, hogy meg tudjuk különböztetni a dolgokat. Az Úr az, Aki munkálkodik, és ezt megadja. Amikor megkaptuk, és benne vagyunk egy bizonyos helyzetben, akkor tudni fogjuk, hogy ez az Úrtól van-e vagy sem, mert az Úr belső nyugalmat és békességet ad. Például volt olyan helyzet, amikor nem kaptam konkrét ígét, de az érintés, a világosság egyszerűből, egy szempillantás alatt jött. És reggel, mikor felébredtem, tudtam nagyon világosan, hogy ezt a lépést meg kell tennem. Máskor viszont, ahogyan kezdtem engedelmeskedni, egyszerűen az Úr által készített körülmények, helyzetek, lehetőségek alapján azt láttam, hogy az Úr munkálkodik.

Ő azt akarja, hogy helyesen tudjuk megítélni a helyzeteket, hogy Tőle kapott szellemi ítélőképességünk legyen. De mielőtt meg tudnád ítélni a helyzeteket, bizonyosnak kell lenned, hogy az adott választásban nincsenek rejtett dolgaid, nincsenek önző vágyaid vagy ambícióid, hanem tudod, hogy egyszerűen ez az Úr akarata, és ezek az Ő érdekeit képviselik. Ilyen módon tudsz végül menni előre, és látni fogod, hogy az Úr veled van és megáldja a tevékenységeidet. De van egy veszély is ebben. Mert ha az Úr nem foglalkozott veled, ha az életedben a dolgok nincsenek kezelve, akkor rossz irányba indulhatsz el. Tehát elsőrendű fontosságú a Szellem munkája benned. Ő elkezd munkálkodni, elkezd megmutatni, felszínre hozni a dolgainkat, és kezelésbe veszi az életünket, hogy eljussunk oda, hogy nyitottak, készek legyünk arra a munkára, amit Ő akar elvégezni az életünkben.

Testvérek, hogy személyesen meg tudjuk hallani az Úr szavát, szükség van valamire. Ebben a zajos, lármás világban amikor reggel felkelsz, már az elméd tele van a napi dolgokkal, amit aznap kell megtenned. Sietve imádkozol és elindulsz munkába. Nem volt idő, hogy meglásd, meghalld, mit mond az Úr. Mit akar az Úr szólni? Mit akar este az összejövetelen szólni? Ő néha csak néhány szót szól hozzád. Nem részletezi a dolgokat. Időre van szükség, hogy az Úr előtt maradjunk, és Ő tudjon szólni a szíveinkhez. Ez nem megy, ha te nem szánsz időt arra, hogy hallgasd Őt, hogy meglásd mit mond Ő. Mi az Ő Igéje? Mit akar Ő munkálni közöttünk ma?

Ha ezeket a fejezeteket a János evangéliumából elolvassátok, meglátjátok milyen mélységek találhatók itt. Ő azt mondta: megyek, hogy helyet készítsek nektek. És aztán azt mondta: az én Atyám házában sok lakóhely van. De ezek lakrészek abban a nagy házban, amely most épül. Tehát azok a lakrészek nem valami dolgok, amik egyszerűből megjelennek, hanem építmények, amelyek azon az alapon születnek, amit Ő mondott a második Korinthusi levél 5. rész 1-5. verseiben: „mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló hajlékunk a mennyben. Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyi hajlékunkat. Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találhatunk. Mert akik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterheltetvén, mivelhogy nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy ami halandó, elnyelje azt az élet. Aki pedig minket erre elkészített, az Isten az, aki a Szellem zálogát is adta

minekünk.”

Tehát testvérek, ezt az időt éljük, és sóhajtozunk megterhelten. De ez a nyomás drágaköveket, gyöngyöket, értékes kincseket fog eredményezni. Ahogy valaki mondta ma: a kagyló nem távolítja el a homokszemet, hanem befedi azt valamivel, és így nagyon értékes lesz. Nem kívánjuk levetni ezt a testet, hanem erre felöltözni a másikat, hogy ami bennünk halandó, azt elnyelje az Élet. Testvérek, az Úr érintsen meg minket, hogy tudjuk megérteni, mire hívott Ő el, és ezek a helyzetek lehetőségekké, alkalmakká váljanak arra, hogy ami halandó bennünk, azt elnyelje ez az Élet. Éppen úgy, mint a kagyló, amely védekezik a fájdalom ellen, amelyet az a homokszem okoz, amely abba a puha szövetbe hullott. Az Úr szeretne tenni valamit. Az Úr nyissa meg a szemeinket, hogy láthassuk, hogy mire hívott el Ő. „...Aki pedig minket erre elkészített...” Mire? ...arra, hogy ami halandó, azt elnyelje az ÉLET. És legyünk felöltözve a halandó fölé a mennyei hajlékunkkal. Erre Isten adta a Szellem zálogát.

Szeretnél bizonyos dolgoktól, bizonyos helyzetektől megszabadulni az életedben? Ha megszabadulunk, akkor elveszítjük ezeket az Úr által készített lehetőségeket, hogy felöltözzük a mi mennyei hajlékunkat, és a mennyei hajlékok el legyenek készítve, és azok a lakrészek az Atya házában készen legyenek.

Testvérek, az Úr munkálkodik az életünkben, és ahogy az elején mondtam, ezeket a lehetőségeket ne kezeljük könnyelműen, felületesen. Ezeket az összejöveleteket ne tekintsük csupán olyan alkalmaknak, amikor láthatjuk egymást. Sokan mondták: milyen jó, hogy megismertük a testvéreket, és láttuk őket. Ez egy jó dolog volt, hogy láthattuk egymást, szerethettük egymást. Nem olyan egyszerű, hogy az Úr valamiképpen szóljon hozzánk. Erre időt kell szánnunk. Olvasva, elmélkedve, imádkozva, az Úr meg fogja áldani az életünket. Az Úr áldjon meg titeket. Ámen.